

Майя Львович

Влітку цього року у Харкові померла Майя Давидівна Львович, випускниця Харківського університету, поет і перекладач, член Спілки письменників України (з 1984 р.) та Білорусі (з 1996 р.), людина унікальної творчої долі. З молоком матері вона увібрала в себе російську мову, але власні вірші стала писати українською та білоруською, які полюбила змолоду. Більш за все Майя Львович відома як перекладач білоруської літератури. Недарма у братній країні її знають навіть краще, ніж в Україні та в Харкові, де вона жила. І недарма її ім'я знайшло своє місце в «Енциклопедії літератури і мистецтва Білорусі». Українську мову маленька Майя вперше почула у казахському селищі Алга Актюбинської області, куди разом з матір'ю була евакуйована п'ятирічною дитиною під час Великої Вітчизняної війни. Крім казахів, там жили переселенці, які потрапили сюди ще до революції; ті, хто був розкуркулений у 1930-ті роки; евакуйовані під час війни. У школі до рук Майї потрапила хрестоматія з української літератури, читання якої захопило дівчинку. Уперше вона познайомилася з українською мовою, інтерес до якої виявився настільки глибоким, що вплинув на всю її подальшу творчу долю. Повернувшись з евакуації, М. Львович продовжила навчання у харківських школах. Перечитала всю українську літературу, яку відтоді знала досконало, писала нею вірші. Після школи дівчина навчалася на українському відділенні філфаку Харківського університету, яке закінчила з відзнакою в 1957 р. Працювала коректором часопису «Прапор», а увесь вільний час віддавала багатогранній творчій діяльності: писала вірші, укладала словники незафіксованої лексики і фразеології, діалектної лексики, синонімів української мови; багато перекладала — з білоруської, сербської, російської, польської та інших мов. Оскільки батьки Майї Давидівни родом з Білорусі, найбільшим виявився її інтерес до білоруської літератури, яку вона переклала майже всю. Більш за все відомі її переклади віршів поетів-класиків Максима Богдановича, Янки Купали, Максима Танка; книг прозаїків Янки Бриля («Світанок, побачений здаля»), А. Адамовича, Я. Бриля та В. Колесника («Я з вогненного села»). У братній країні в неї з'явилося багато друзів (сябрів), Білорусь стала для неї другою батьківщиною, і з часом вона сама почала писати білоруською. Отже, із власних шести поетичних збірок Майї Львович п'ять написано двома мовами. Окрім першої, української («Земле моя», Харків, 1985), у інших українські та білоруські вірші дзеркально розташовані. Ось ці книжки: «Цяпельца» («Вогник») (Харків, 1995), «У Зязюльчыным у Барку» («У Зозульчинім у Борку») (Київ, 2002), «Жывая» («Жива») (Харків, 2008), «Балагола» («Балагола») (Харків, 2012), «Мелодыя шчасьця» («Мелодія щастя») (Харків, 2014). І сотні віршів чекають свого часу, щоби бути надрукованими. Будемо ж пам'ятати одну з найяскравіших випускниць нашої альма матер.

Світлана ЗАЙЦЕВА.

Universitas mundus scientiarum est!

Харківський

УНІВЕРСИТЕТ

ЗАГАЛЬНО-
УНІВЕРСИТЕТСЬКА
ГАЗЕТА

№ 15
(4042)

ВІВТОРОК
27 ЖОВТНЯ
2015 р.

Ціна договірна

Газета нагороджена Почесною грамотою Державного комітету у справах преси, телебачення та радіомовлення України.

З 1 січня 1817 р. Харківський університет видавав «Харьковские известия», з 8 квітня 1927 р. — «Робітник освіти», з 15 грудня 1928 р. — «Іновець», з 1 січня 1930 р. — «За нові кадри», з 1 січня 1936 р. — «За більшовицькі кадри», з 1 січня 1947 р. — «Сталінські кадри», з 1 січня 1957 р. — «Харківський університет» (вперше номер з такою назвою з'явився 19 грудня 1945 р.). Електронна версія газети в Інтернет: www-gazeta.univer.kharkov.ua